

Prasība, kas celta 2007. gada 4. jūnijā — Comité de défense de la viticulture charentaise/Komisija

(Lieta T-192/07)

(2007/C 170/69)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Comité de défense de la viticulture charentaise, Sainte-Sévère (Francija) (pārstāvis — C.-E. Guđin, avocat)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Komisijas 2007. gada 3. aprīļa Lēmumu Nr. SG-Greffe (2007) D/202076, kas adresēts prasītāja pārstāvim, un tādējādi atzīt par spēkā neesošu šajā prasībā apstrīdēto tiesību aktu;
- atzīt par spēkā neesošu visu Komisijas lēmumu, ar kuru tā noraidījusi prasītājas sūdzību.

Pamati un galvenie argumenti

2007. gada 3. aprīļa lēmumā Komisija nolēma neizmeklēt prasītājas sūdzību, kurā tika apgalvots, ka Institut National des Appellations d'Origine (INAO) Francijā ir pārkāpis EKL 81. pantu un ka lielie degvīna un konjaka vairumtirgotāji ir pārkāpuši EKL 81. un 82. pantu (lieta COMP/38863/B2-MODEF). Šajā prasībā prasītāja lūdz atcelt minēto lēmumu.

Prasības pamatojumā prasītāja izvirza trīs pamatus.

Pirmais pamats ir par to, ka Komisijas loceklis, apstrīdētā tiesību akta parakstītājs, neesot bijis kompetents šo tiesību aktu parakstīt "Komisijas vārdā".

Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka lēmumā nav norādīts pietiekams pamatojums, jo Komisija vēstulē, ar kuru noraidīta sūdzība, neesot atbildējusi uz visiem prasītājas norādītajiem aspektiem.

Trešajā pamatā prasītāja apgalvo, ka Komisija neesot prasību izskatījusi pietiekami nopietni.

Prasība, kas celta 2007. gada 5. jūnijā — Górazdze Cement/Komisija

(Lieta T-193/07)

(2007/C 170/70)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Górazdze Cement S.A., Chorula (Polija) (pārstāvji — R. Forbes, Solicitor, un P. Muñiz, lawyer)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītāja prasījumi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest atbildētajai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs norāda piecus pamatus, kuru dēļ būtu jāatceļ Komisijas 2007. gada 26. marta lēmums, ar ko noraida valsts plānu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu sadalei (turpmāk tekstā — "NAP"), ko Polija paziņoja atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai 2003/87/EK ⁽¹⁾ (turpmāk tekstā — "Direktīva"):

- a) prasītājs apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā nav ievērots Direktīvas 9. panta 3. punkts, jo noraidošo lēmumu drīkstēja pieņemt tikai trīs mēnešu laikā no NAP paziņošanas. Turklāt prasītājs apgalvo, ka tam bija tiesiskā palāvība, ka noraidošs lēmums tiktu pieņemts trīs mēnešu laikā, un ka NAP ir jāuzskata par pieņemtu pēc šī termiņa;
- b) prasītājs apgalvo, ka apstrīdētais lēmums ir pretrunā ar Direktīvas 9. panta 3. punktu un 11. panta 2. punktu, jo tas iero-bežo grozījumu veidu, kādu var piedāvāt attiecīgā dalībvalsts, un it īpaši tādēļ, ka tas neļauj veikt grozījumus kopējā kvotu daudzumā. Tomēr, pēc prasītāja domām, Direktīva neierobežo dalībvalstu brīvību piedāvāt grozījumus;
- c) pēc prasītāja domām ar apstrīdētos lēmumu tiek nelikumīgi pārņemta dalībvalstu kompetence, jo tas ļauj Komisijai vienpusēji izlemt par galīgo NAP saturu. Tas ir pretrunā Direktīvas 9. un 11. pantā noteiktajai kompetences sadalei, kā arī EKL 10. pantu par lojālas sadarbības principam;

- d) turklāt prasītājs apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā ir kļūdaini piemēroti Direktīvas III pielikuma 2. un 3. panta kritēriji, jo netika izmantoti emisijas apjomu plašāk atspoguļojošie piemēri un tas radīja kļūdu faktu vērtējumā;
- e) visbeidzot, prasītājs apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā ir pārkāpts Direktīvas 30. panta 2. punkta i) apakšpunktu un Direktīvas III pielikuma 1. kritērijs, jo tajā netika ņemta vērā Polijas kā jaunas dalībvalsts īpašā situācija un noteikti stingrāki pienākumi nekā tie, kas ir pieprasīti Kioto Protokolā.

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīva 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV L 275, 25.10.2003, 32. lpp.).

Prasība, kas celta 2007. gada 5. jūnijā — Lafarge Cement/ Komisija

(Lieta T-195/07)

(2007/C 170/71)

Tiesvedības valoda — poļu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Lafarge Cement SA (pārstāvji — P. K. Rosiak, juriskonsults, un F. Puel, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītāja prasījumi:

- atcelt Komisijas 2007. gada 26. marta lēmumu, kas ir saistīts ar valsts plānu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu sadalei, kuru Polija paziņoja atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai 2003/87/EK;
- piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja lūdz atcelt Eiropas Komisijas Lēmumu K (2007) 1295, tā jaunākajā — 2007. gada 26. marta — redakcijā, kas ir saistīts ar valsts plānu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu sadalei, kuru Polija paziņoja atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai 2003/87/EK (¹), un ar kuru Komisija nolēma, ka daži 2006. gada 30. jūnijā Komisijai nosūtītā valsts plāna CO₂ emisijas kvotu sadalei laika posmā no 2008. līdz 2012. gadam aspekti neatbilst Direktīvas 2003/87/EK 9. panta 1. un 3. punktam, 10. pantam un 13. panta 2. punktam, kā arī III pielikumā minētajiem kritērijiem. Ar pārsūdzēto lēmumu Polijas valsts plānā, kas nosūtīts Komisijai, piedāvātais oglekļa dioksīda emisijas kvotu sadales apjoms laika posmā no 2008. līdz 2012. gadam ir samazināts par 26,7 %.

Prasības pamatojumam prasītājs norāda, ka apstrīdētais lēmums ir pieņemts pēc Direktīvas 2003/87/EK 9. panta 3. punktā noteiktā trīs mēnešu termiņa. Līdz ar to prasītājs uzskata, ka Komisijai nebija tiesību 2007. gada 26. marta pieņemt apstrīdēto lēmumu, vai tā, šādi rīkojoties, ir vismaz pārkāpusi būtisku procedūras nosacījumu.

Otrkārt, prasītājs norāda, ka Komisija nav ievērojusi Direktīvas 2003/87/EK III pielikuma pirmo un otro kritēriju, nepamatoti samazinot Polijas izstrādāto emisijas kvotu sadales apjomu līdz līmenim, kas ir ievērojami zemāks par iepriekš paziņoto atbilstošī pienākumiem, ko Polija ir uzņēmusies saskaņā ar Kioto protokolu.

Prasītājs arī apgalvo, ka pieņemot apstrīdēto lēmumu, Komisija ir pārkāpusi Direktīvas 2003/87/EK 9. panta 3. punktu kopā ar 11. panta 2. punktu, kā arī tiesiskās palāvēības principu un sadarbības principu, jo tā vietā, lai īstenotu savas Direktīvas 2003/87/EK 9. panta 3. punktā minētās pilnvaras, tā apstrīdētajā lēmumā, neņemot vērā PNAQ II noteikto metodoloģiju, piemēroja pašas metodi, lai noteiktu Polijai piešķiramās ikgadējās vidējās kvotas maksimālo apmēru, un tādu to Polijai noteica, prettiesiski piesavinoties pilnvaras, kas direktīvā noteiktas dalībvalstij. Prasītāja skatījumā Komisija nav ievērojusi Kopienu iestāžu un dalībvalstu subjektu savstarpējas sadarbības principu, neinformējot Poliju par pašas izveidota ekonomiskā modeļa piemērošanu pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, kas liedza Polijai un attiecīgajiem uzņēmējiem iesniegt savus apsvērumus par tā lietderību un iespējams apstrīdēt Komisijas lēmumu pamatā esošos datus un principus.

Ceturtkārt, prasītājs norāda, ka Komisija ir pārkāpusi Direktīvas 2003/87/EK III pielikumā norādīto trešo kritēriju, apstrīdētajā lēmumā izmantojot novecojušus datus par paredzēto IKP pieaugumu, balstoties uz diezgan vispārīgiem datiem, lai aprēķinātu CO₂ emisijas indeksu, un patvaļīgi papildus samazinot ikgadējo CO₂ emisijas līmeni par 2,5 %.